

ЖЕНСКИЯ СЪВЪТЪ

сѢ

ПРИТУРКА, ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ, РЕДАКТИРАНО ОТЪ ЖЕНИ, ЗА ГОСПОЖИ И ГОСПОЖИЦИ.

Списанието излиза дваждъ,
а Притурката веднѣждъ въ мѣсеца.

Директорка: ТЕОДОРА Г. НОЕВА.

Годишнѣтъ абонаментъ прѣдплатимъ.
I. На списанието:
За България 5 лева
" странство 6 "
II. На списанието съ притурката:
За България 7.50 лева
" странство 9 "
Абонати се записватъ направо въ дирекцията на списанието и въ всички тѣ телеграфо-почтен. станции изъ княжеството.
Оплаквания, за нередовно испращане листа, приематъ се само въ рестоанне на единъ мѣсець отъ издаванетоъ му.

Пратенитѣ за публикуване рѣкописи назадъ се не връщатъ.
Исма и рѣкописи, неподписани и безъзначущи мѣстожителството на дописницата, не се приематъ.
Исма неплатени не се приематъ.
Всѣкакви обявления, отнасящи се до госпожи и госпожици, приематъ се.
Ако нѣкон отъ г. г. абонатитѣ си промѣнятъ адреса, трѣбва веднага да явятъ новия си адресъ.

Писма, рѣкописи и пари се испращатъ до: Дирекцията на Женский Сѣтъ улица Войнишка № 122

Съдържание :

Жената равна ли е съ мъжа? — Майка и домакиня. — Историчката на единъ триандафилъ. — Жената. — Жената въ Европа и Сѣверна Америка. — Кое е прилично, а кое не. — Разли. — Рецепти за лстия. — Сѣвѣти. — Домашна медицина. — Известия. — Корреспонденции. — Обяснения на обрасцитѣ въ притурката № 2. — Подлистникъ.

Жената равна ли е съ мъжа?

Безсъмниѣно жената е равна съ мъжа.

Всичкитѣ природни сжщества отъ сжщия видъ равни сж, защото законитѣ на видоветѣ за всички сж еднакви. Прѣдъ обществото всички атоми, отъ които се то състон сж еднакви, понеже самото общество не е друго, освѣнъ отражение на отношенията имъ, сѣднинени по общи и за единтѣ, и за другитѣ закони.

Ако между хората има неравенства, то тѣ произлизатъ отъ това, че обществото не е достигнало до тѣхъ по всичкитѣ си отношения.

Гдѣто има общество, тамъ има и законъ; а гдѣто има законъ, тамъ сжществува и хармония въ отношенията или равенството. Жената, която придава на обществото общественни елементи, не по-долни отъ ония, що му придава мъжтѣ, и законтѣ, който се постановява чрѣзъ взаимнитѣ сношения на мъжа съ жената, образуватъ единичността съ прибавяне тия елементи въ единъ купъ. А колкото се касае за разликата на службитѣ, тя спомага въ хармонията и, чрѣзъ общия законъ, свършва съ уравнението на си-

литѣ, което не трѣбва да се смѣсва съ равенството, както не може да се смѣсва равенството съ подобнето.

Равновѣсието принадлежи на закона, а никога не на резултата. Ако би сжществувало съвършено равновѣсие между двѣ явления, то не щѣше да има сравнение, на и нито сжждение! Ако между двѣ сравнителни сили не би имало повече движение, ако въ понятието на подобнето или въ асимилацията на двѣ сжщества би имало съвършено равенство, то не щѣше вече да има дѣятелност, нито пѣкъ и животъ. Равновѣсието се отнася къмъ отвѣченитѣ сили, къмъ математическитѣ закони. Нѣ и равенството собствено е тѣй сжщо свойствено на закона. А равенството сжществува, защото законтѣ произлиза отъ отношенията, които подлежатъ на закона. Отнемете ли обществото, не сжществуватъ ли вече онѣзи закони, а слѣдователно нито равенство между хората, то не сжществуватъ и истинни отношения. Отъ това сж гоненията, кланцията, човѣшкитѣ жъртви и др. п.

Ний виждаме прочее, че опрѣдѣленията: *миръ общество, равенство* сж тѣсно свързани помежду си, подпадатъ въ сжщата категория, на която противната страна е: *война, дивота, неравенство*.

Съ една дума речено: жената е равна съ мъжа прѣдъ естеството, понеже тя принадлежи

на сжщия видъ, а законътъ за всичкитѣ сжществува отъ единъ и сжщій видъ е еднакъвъ.

Жената равна е съ мъжа прѣдъ обществото, защото общественый законъ е еднакъвъ за всичкитѣ членове на обществото и налага взаимность на права и длъжности, както и уравнение въ дѣятелността.

Майка и доманиня.

„ . . . Младитѣ жени да любѣтъ мъжете си и чедата си, да сж члъждрени, чисти, да си редѣтъ добри кжжитѣ, да сж добри, благопокорни на мъжете си, за да се не огулюва словото Божие.“ (Писловое послание къмъ Тита глава 2, 5.)

Най-главната добродѣтель и най-голѣмото достоинство на чловѣба е *самоотвърженността*, тая най-мжчна длъжность, изпълнявана по Спасителевата воля и духа на обичѣта, която всичко любѣ, венчко търпи и за всичко се надѣва. Самоотвърженността била първото правило на Господа, който е проживѣлъ и умрѣлъ за чловѣческото благо и спасение. Чрѣзъ такова едно евещенно чувство на самоотвърженността Апостолитѣ се осилили въ слабостѣта си, станали силни, та свѣта завоевали; отъ туй свето чувство водими се прогрижили и грижѣтъ силнитѣ на земята, за да улечкѣтъ слабитѣ отъ тежлалата на бѣдността, злощастнето и невежеството.

Мнозина се съмняватъ, дѣли може да има у чловѣцитѣ толкѣва и такѣва самоотвърженность.

Нъ тамъ, гдѣто царува обичѣта, никакѣвъ дългъ не е мжченъ. За примѣръ нека ни служи самий Спасителъ, който за чловѣчеството е принесѣлъ себе си жъртва на кръста, апостолитѣ, мжченицитѣ и много други, млади и стари, дѣвици и вдовици, които всичко сж отхвърлили за една велика и света идея, да дигнѣтъ Господния кръсть, да отидѣтъ подиръ него и да положѣтъ душнитѣ си за моралното прѣобразование на чловѣчеството. Историата свидѣтелствува, че имало хора, които спечелено си съ голѣмъ трудъ имание просвѣтили за една велика и света цѣль. Има хора, които и живота си принесли въ олтаря на вѣрата и отечество. Отечественната ни история и християнската религия пзобилуватъ съ такива примѣри. Има хора, на които званието, прѣдзначението и най-главната длъжность е да забравятъ себе си, а всѣкакѣвъ трудъ

и всѣкакѣва грижа да полагатъ за други. Такивато хора не принадлежѣтъ на себе си, а на чловѣчеството.

Такѣва самоотвърженность длъжна е да има *майката, християнската домакиня*, ако иска достойно да носи тая евещенна титла. Майка, света дума! Майка, славо име! Майка, първата дума на дѣтето! Майка, послѣдната дума на умирающето чедо! майка на която духътъ, като ангель-хранителъ, и слѣдъ смъртѣта ѣ, остава при чедата си и ги прислѣдва чрѣзъ цѣлния имъ животъ. Майката е онъзи, която денѣ и ноцѣ се грижи не за себе си, нъ за благого на повѣренитѣ ѣ лица; тя работи неуморимо не за самото си поддържанне, нъ за благоденствието на домашнитѣ. Тя вечерѣ лѣга уморена, за да придобне нови сили не за себе си, нъ за другитѣ. Тя желае, щото мъжѣтъ, чедата и слугитѣ даже да се наслаждаватъ отъ приятноститѣ на живота. При туй тя за неуморимитѣ си трудове не проси друго, освѣнъ благодарението на домашнитѣ, радостния погледъ и сладката усмивка на огржжающитѣ ѣ любезни сжщества. Затуй пѣкъ тя спестява, труди се, лишава се отъ много нѣща, съ всичко се задоволява, за всичко се надѣва, всичко търпи. Добрата съпруга и майка е въплатението на божията самоотвърженность.

Прѣдзначението и цѣльта на жената се достига и указва собствено въ *сѣпругеския* и *семеиния* кржгъ. Женский характеръ е нѣщо необяснимо. Когато стане сѣпруга, откриватъ се на жената добритѣ или лошѣвитѣ свойства; тогава тя става или ангелътъ на мира, или духътъ на бесчиннето и злощастнето на дома. Най-добрий чловѣкъ може да стане най-лошѣвий сѣпругъ, когато му се падне каприциозна сѣпруга, и обратно. Затова и Исусъ, Спраховий синъ, казва въ «Мждрости»: «Блаженъ е мъжѣтъ на добрата мена, а числото на дитѣ му е двойно.»

Жената, като стане веднжжъ сѣпруга, не принадлежи вече на себе си. Тя свързала е вече щастнето или злощастнето си съ онуй на мъжа си, който билъ нѣкога за неж чуждъ и неизвѣстенъ. Участѣта на мъжѣтъ е и нейна. Ако мъжѣтъ е бѣденъ, то и жената длъжна е да съучаствува въ бѣдността; ако се прѣслѣдва мъжѣтъ, то и жената безъ друго трѣбва да прѣтърпява, при всичко че е невинна; болѣдува ли мъжѣтъ, то жената търпи и се грижи за него,

а страда нравственно повече отъ мъжа си. Жената, като стане съпруга, длъжна е да каже на мъжа си, каквото Рутъ е отговорила на свекърва си Ноеминъ: «Не ме принуждавай да те оставя и да не идж подирѣ ти; защото, дѣто идешъ ти, и азъ ще идж, и дѣто останешъ, и азъ ще останж: твоитѣ людѣе ще бжджтъ людѣе мои, и Богъ твой, Богъ мой. Дѣто умрешъ ти, ще умрж и азъ, и тамъ ще се погребжж; така да ми направи Господъ и така да ми приложи, щото смъртъта само да ме раздвои отъ тебе.»

Жената, когато стане майка, живѣе движи се и сществува само заради чедата си, на които, както отъ Бога е опрѣдѣлено, е първата възпитателка, първата учителка. Тя бди до главата на отрочето, когато всички спжтъ; тя го запазва на леглото му, внимава и на най-слабото му джханне, слѣди най-малкото му движение и се моли на колѣнитѣ прѣзъ цѣлата тъмна ноцъ за здравето му. Никой не знае, какво тя прави; никой не знае, какво тя търпи; само на всеведущия Богъ сж извѣстни тайнитѣ на нѣжното майчино сърдце, което всичко забравя, щомъ чедото оздравѣе. Майката не мисли вече, какво е истеглила; никой не говори за мнжжлитѣ ѿ теглила, никой ѿж не възнаграждава; само всевишній не забравя майчинитѣ грижи и сълзи. Затова по голѣма добродѣтель отъ почитанието и обичята на дѣцата къмъ родителитѣ, а особено къмъ майката, нѣма. Заради туй и св. Писание казва: «слушай отца си, който те е родилъ; и не прѣзирай майка си, когато остарѣе» или «който съсипва отца и пропжжда майка, той е синъ който причинява срамъ, и поношение» и мн. др. ¹⁾

Жената, стане ли веднжжъ домакиня принадлежи вече на дома си. Тя, и болна ако е, грижи се за здравето на домашнитѣ; тя може да се лиши отъ всекакъвъ одихъ, развлечение, за да олекчи околнитѣ си; тя е ангелтъ на мира въ кжщи, добрий духъ на чинтъ и щастнето. Тя хвърля погледа си на всекъждѣ: на мало и голѣмо; всичко обгръща съ майчина грижа и любовь и счита себе си отговорна за всеки недостаткъ. При всичко че тя е трудолюбива, не може да извърши всичко, което счита за длъжностъ, въпрѣки че тя е благодѣтелката на дома, получава нѣкой път като възнаграждение жлъчка вмѣсто маина и оцетъ вмѣсто вода. Добрата домакиня обаче забравя непризнателността

и продължава да работи и да е щастлива, стига да спечели усмивката, която доказва радостта и щастнето на домашнитѣ. Майката гладува, за да насити чедата; тя остава гола, за да облѣче любезнитѣ си; тя работи, за да олекчи злощастнето на мъжа си; тя показва засмѣно лице и мълчи, за да укроти съпружеския гнѣвъ; тя съвсичко това само една цѣль гони: титлата на добра домакиня.

Благочестивата прочее съпруга, майка и домакиня е примѣрний типъ, хубавата картина въплътението на благородната самоотвърженностъ.

Нъ, както всеко благо и щастие на дома зависи собствено отъ добродѣлитѣ на жената, тѣй сжщо и отъ грѣшкитѣ и недостатъцитѣ ѿ извира всеко семейно зло и злощастие. Майчиното влияние въ кжщи е толкова голѣмо и значително, щото всеки смѣло може да заключи, че отъ поведението на домакинята въобще зависи добрий или лошъвий редъ въ дома. Една грѣшка на майката зачернява всичкитѣ ѿ добродѣтели; недобритѣ майчини сжждения и наклонности правжтъ семейния животъ земенъ нжкълъ, както нейнитѣ добродѣтели го правжтъ земенъ рай. Има съпрузи и родители, които ставатъ причина на семейното злощастие, като даватъ лошъвия примѣръ на дѣцата си. Когато обаче домакинята изпълнява точно длъжноститѣ си, може да омекчи жестокия характеръ на домакиня и да повлияе върху възпитанието на дѣцата, защото тя винаги стои въ кжщи, тя първа отгледва дѣтето, тя първа го учи, тя първа прѣдвжжда наклонноститѣ му и нагледва малкитѣ и голѣмитѣ дѣла на домашнитѣ си.

Домтъ не става злощастенъ толкова отъ грѣшкитѣ на бащата, колкото отъ ония на майката. Добри майки, добри чедата, добро общество; лошъви майки, лошъви чедата, лошъво общество. Стойността на жената, като съпруга и майка разумна и добра, е неоцѣнима.

Напрасно е всека работа и дѣятелност на мъжа, когато жената троши съ лѣвата ръка, каквото съ дѣната си е спестила. Отъ тагъвъ домъ исчезва благословията и изобилието, а се възмъква постепенно разлаганието и лишението. Напрасно е добрата воля, обичята и трудолюбието на бащата, когато домакинята не знае чрѣзъ съпружеското и майчиното благоразумие да поддържа веселостта на домашнитѣ, чрѣзъ свѣтитѣ си — дѣтинското бесчиние, а чрѣзъ

¹⁾ Притчи Саломонови 23, 22 и 19, 26.

веселия погледъ и благопокорността си — съпружеския гнѣвъ Женското оръжие, самата сила на жената е добротата, приличнето, обичта, благопокорността и мълчанието. Гнѣвътъ, бесчистието, гордостта, своенравнето и подобнитѣ не приличатъ на женския характеръ. За това и мъдрий Соломонъ казва: «който е намѣрилъ добра жена, намѣрилъ е благо и получилъ е благодатъ отъ Господа» и «кой може да намѣри добродѣтелна жена, защото такъва е много по-скапа отъ многоцѣни камѣне. Сърдцето на мъжа ѝ уповае на нея».

(Слѣдва.)

Историята на единъ трандафилъ.

Весело цвѣтѣхъ цвѣтита и пеперудитѣ хвърчахъ по тѣхъ; лекий зефиръ люлѣше пѣстритѣ имъ вѣнчета, като че звѣнеше нѣкои магически звънци вървѣдъ официалната природна тишина. Нѣ нищо се не чуваше, никакъвъ звукъ отъ звѣнецъ. Шумолението бѣше толкозъ леко, щото цвѣтъята само можехъ да разбержтъ познатата тѣмъ мелодия, а никой, никой другъ. Между многобройнитѣ и прѣхубавитѣ цвѣтъя цвѣтѣше и единъ малкъ трандафилъ, който се навеждаше къмъ земята и се криеше изъ другитѣ голѣми цвѣтъя. Никой се не навеждаше на него, при всичко че другитѣ трандафили бѣхъ откъснати и отведени далечъ отъ мълчаливия цвѣтенъ свѣтъ.

Малкий трандафилъ видѣ да се откъсватъ постепенно всичкитѣ други трандафили, нѣ знаеше, гдѣ ги прѣнасяхъ. Та питаше, питаше вѣтъра: гдѣ? Та питаше славея: гдѣ? Та питаше хубавата пеперуда: гдѣ хората отвеждатъ трандафилитѣ? А вѣтърътъ отговаря: въ вѣнеца на младата булка; славеитѣ казва: по челото на умрѣлитѣ; пеперудата най-послѣ разказва: азъ видѣхъ трандафили по гърдитѣ на хубави дѣвойки! На такова мѣсто именно и нашия пѣстръ трандафилъ желаше да си отпочине, желаше да послуша, какъ тупа младото сърдце.

Нѣ зефирътъ му говори ниско: остани и славеитѣ му нѣ: остани, а пеперудата му повтаря: остани, играй съ насъ, остани, остани! Желанието обаче на малкия трандафилъ отъ денъ на денъ растѣше: той останъ самъ, сираче. Единъ денъ той усѣти силенъ болежъ. Ахъ! той се откъснъ отъ майчиното стѣбълце.

Когато се свѣсти, той лежеше по гърдитѣ на една хубава мома. Какъ станъ това? той не знаеше, нѣ много му се аресваше туй положението. Чашката му се допираше до гнѣнитѣ на бѣла рокля и слушаше една мелодия, каквато никога до сега не бѣше чулъ. Въ танцовалната зала ечехъ опонтелинтѣ звукове на музиката, а съ тѣхъ се сливахъ и други нѣкои безмѣрно по-благозвучни: това бѣхъ тупанията на сърдцето на младата дѣвойка. Нѣ той скоро изучи тоя новъ езикъ, който е толкозъ древенъ, колкото и челоуѣческиятъ родъ. А по тѣкъвъ начинъ чу една хубава и интересна история. Нѣжното цвѣтенце лека-полека заспа отъ тоя разказъ, а момата при трѣгване зе го съ себе си.

Тогава то почувствува единъ лекъ джхъ, който отвори мирисливитѣ му листовѣ: то помисли, че пощната роса капи надъ него и продължи сладкия си сънъ. Не! тнѣнитѣ му листовѣ не се отворихъ отъ росата, нѣ единий трандафилъ се наведе, та цълунъ другия.

Когато на утрѣшния денъ се събуди, трандафилътъ зе да мисли: гдѣ ли съмъ? Нѣ каква радостъ! едно насѣкомо, блѣщаше отъ хубостъ се расхождаше по листчета му. То можеше всичко, да, всичко да му раскаже, както и го направи, безъ много молби.

Единъ черноогъ момкъ откъснъ трандафила и прѣзъ нея вечеръ прѣдаде го въ ржцѣтъ на хубавата дѣвица, а тя се зачерви така, щото придоби трандафиловия цвѣтъ. Когато подиръ бала го извади отъ мѣстото му, цълунъ го, а тѣзи цълувка му се показа като животворяща роса. Послѣ дѣвоиката туря трандафила между листовѣтъ на една златна книга и съ нея заедно въ кутията, гдѣто и се намираше сега. Въ книгата тѣй сжщо то чуваше тайнственни звукове за една велика и свещенна любовь, нѣ не прилична съ онази въ сърдцето на дѣвоиката.

Тукъ останъ трандафилътъ дълго врѣме и вѣрваше, че е щастливъ. Вредъ сиѣгтъ покриваше земята и растенията лежахъ подъ него.

Хубавий трандафилъ сжществуваше, когато всичкитѣ други цвѣтъя бѣхъ пестрѣбени отъ строгата зима. Той охотно желаше пролѣтъта и радостта, отъ която се тя придружава; нѣ пролѣтъта дойде, безъ обаче да му причини нѣкаква радостъ! Ржката, която го гуди между листовѣтъ никакъ не пишнъ книгата, понеже сърдцето на дѣвоиката имаше нужда отъ молитви,

каквито не съдържаеше оная книга. Минж се пролѣтъта, а лѣтото обсна венчки съ богатитѣ си дарове.

Товава сжщата ржщца отвори пакъ книгата, не обрнж обаче вниманце на традафила. Отвърза само паделката, съ която бѣ вързанъ, за да свѣрже съ неж цвѣтъята на вѣнеца, съ който украси дѣвическото си чело.

Уви! никой, никой не си спомни за бѣдния традафилъ. Минжжж се много, дълги години. Единъ прѣкрасенъ день блѣдна пѣкоя жена зе въ ржщѣтъ си любезната книга на младитѣ си години и сухий традафилъ наднж прѣдъ очитѣ ѝ. Товава чакъ тя си припомни за онѣзи хубави години, прѣзъ които тя се радваше на втората си половина и които невъзвѣржато исчезнжжж заедно съ неж. Пакъ една топла капка наднж надъ традафиловитѣ листовце, нъ тя не бѣше вече дадена отъ устнитѣ, а отъ очитѣ на злочестата, та и пѣмаше затова силата да оживотвори увѣхнжлия и изсъхнжлия вече традафилъ!

Прѣвѣла отъ вѣскии П. А. Созна.

Жената.

(Продължение отъ стр. 14.)

Можеше да се попита, дълги службитѣ на силния полъ сж по-горни отъ ония на красивия полъ или по-долни; нъ въпросѣтъ се рѣшава самъ по себе си, защото всѣко общественно задължение има сжщата стойностъ, сжщата тежестъ прѣдъ обществото. Въ концерта, гдѣто съгласуваннето на разнитѣ членове съставлява чудесна, хармоничностъ, може ли пѣкой да попита, кои отъ членовѣтъ сж по-горни, а кои по-долни? Извадѣте единъ само членъ и вече нѣма да има съгласуване, хармонията ще се развали. Да не забравяме прочее, че отъ къмъ общественна точка зрѣние всичкитѣ общественни служби иматъ сжщото значение и сж положително еднакви и да не подражаваме на женскитѣ неприятели, които, като отдаватъ производителния умъ исклучително на мжжа, приематъ за жената само тълкувателния умъ; като постановяватъ, щото тази мжжска способностъ на мжжа да служи за титла на отличие надъ жената, като че обществото нѣмало еднаква нужда отъ ония, които тълкуватъ, както, и отъ ония, които изпълняватъ; отъ ония, които чрѣзъ даровитостта или чувството си тълкуватъ нѣкоя ис-

тина, както отъ ония, които случайно или чрѣзъ остроумнето си сж ѣж открили.

Отъ горѣказаното прочее като слѣдва, че въ едно добрѣ устроено общество има служби женски и служби мжжески, ний прибравяме, че първитѣ по нищо не отстживатъ на вторитѣ.

Като казваме служби, ний разбираме всичко, що се отнася до занаятнето, искуствата, науката и въобще до административната служба. Искате ли примѣри? Има занаятния прѣдзначени исклучително за женитѣ, както има такива и за мжжетѣ. Щото тѣзи занаяти, които изискватъ мускулна сила, като зидарството, дърводѣлството, ключарство принадлежатъ безсѣмийно на мжжетѣ; а тѣзи, които изискватъ естетичностъ, тънкость, искуеностъ, като шипеннето, модистиката, правеннето цвѣтъя и много други, навѣрно сж за женитѣ.

Ако прѣминемъ отъ занаятния ни къмъ по-общии служби, то причисляваннето на жената въ тѣхъ става по-лесно.

При въспитанието напр. женската дѣятелностъ не е ли съвършено еднаква съ мжжеската? Нравственното образование не е ли по прѣдпочтенне възложено на жената; а онуй на първитѣ години не принадлежи ли исклучително ней? Та най-сетнѣ не е ли по-прилично, щото жени учителки да въспитаватъ и учятъ нашитѣ дѣцори, отъ колкото мжже?

Нѣкои женски неприятели като развиватъ единъ теорин, приети само отъ глумци, претендиратъ, че срамежливостта била мжжска добродѣтель!!! и че жената отъ мжжа ѣж научавала както и другитѣ добродѣтели. За да научатъ ли прочее женитѣ свѣдливостта и срамежливостта тия умници-господа замѣняватъ днесъ акушернитѣ съ лѣкарнитѣ? Казватъ, че то било нужно, понеже нѣмало жени лѣкари и пр. Товава защо тѣзи акушерки да иматъ толкова несъвършено образование? Кой ги учи? Кой ги приема? Кой нареди тѣхната наука?

Не ли мжжетѣ? на даже лѣкаритѣ? Не сж ли озакопени тѣхнитѣ дѣла по интереситѣ на мжжетѣ? Защо не даватъ прѣдпочтенне на докторитѣ въ болницитѣ? Или ги е страхъ за недостатъчността на умственната имъ способностъ? Конкурсетъ доказва, какво значи учена жена.

Споредъ насъ, жената има много по-вече изискуемата се специалностъ отъ мжжа по хи-

дургиката чрѣзъ голѣмата си прѣдприемчивость, тѣнкото си осѣзание, добритѣ си обноси и съболезнуванито си. Лѣкаритѣ приематъ жената като фелдшерка или сестра милосърдна, пѣ прѣзиратъ ѝ като докторица (лесно се разбира причината) при всичко че, способната да нагледва и се грижи за другитѣ, може тѣй сжщо и да заповѣдва. Признаватъ за жената относящитѣ се до чувствата ѝ служби, а отказватъ ѝ равновѣсителни научни познания, като създаватъ по този начинъ чувството глухаво, а науката слѣпа и глуха, когато е пужно да се даде на науката сърдце и свѣтлина на чувството чрѣзъ причисляванне докторицата при докторитѣ.

Една докторица и майка сжщеврѣмепно ще излѣкува по-лесно дѣцата и ще разбере по-добрѣ страданията на жената, отъ колѣкото мжжътъ. Ней момата или младата жена безъ стѣсненне и свенливостъ може да опише злато, отъ което страдае, и да открие тайственната си болестъ.
(Слѣдва.)

Жената въ Европа и Сѣверна Америка.

Отъ нѣколко години насамъ нашия полъ захваналъ да показва особена наклонность къмъ науката. На всегждѣ почти, а особено въ Сѣв. Америка и Руссия, женитѣ, като прѣскочили много прѣпятствия, влѣзли сполучливо въ пжти къмъ духовната арена. Тѣй напр. въ рѣченитѣ страни днесъ за днесъ се броѣтъ множество лѣкарки, отъ които нѣкои даже сж получили и извѣстна репутация.

Въ Сѣдиненитѣ Щати отдавна вече сжществуватъ висши училища, гдѣто и двата пола се учятъ съ хиляди, въпрѣки прѣдрезждѣнитѣ на мнозина, които мислѣтъ, че съ такъва система учение изложена била на опасность общестенната нравственностъ; при това е заблѣзано, че много студентки прѣвишаватъ мжскитѣ си другари. Така ректорътъ на Вихиганския Университетъ споменува за една мома, че тя се отличавала въ изучаването на филологията между 1300 студенти.

Тѣй сжщо женитѣ въ Сѣдиненитѣ Щати се отличавали и по изнамѣрванне на разни машини, полезни за индустрията; а отъ наукитѣ, по които слѣдватъ женитѣ, на първо мѣсто стоѣтъ Медицината и Юридикеството. Числото на докторицитѣ въ Сѣв. Америка възлиза до 2000, а между

тѣхъ има до 100 професорки. Прѣди нѣколко години Пововата държава брояла 125 докторици и 5 адвокатки. А всичко, числото на учащитѣ се жени по разнитѣ училища възлиза до 18000. Въ Лондонъ, Нью-Йоркъ и Филадельфия има медицински факултети исключително за женитѣ. И въ Руссия тѣй сжщо още прѣзъ 1872 год. е учрѣденъ медицински факултетъ, въ който сж постъпили до сега 959 студентки. До 1874 год. свършили по медицината 350, отъ които 200 били родомъ отъ Петербургъ. Отъ студенткитѣ до 1882 г. 71% били омжени, 13% вдовици, а отъ останалитѣ 116 встѣпили въ бракъ прѣзъ ученето си, 214 били дѣщери на благородници и чиновници, 138 на търговци, 107 на военни, 59 на духовнитѣ а 54 на по-долни граждани. Отъ свършившитѣ курса едни се приематъ като помощници въ медицински училища, други въ клиниката, а трети пѣгъ упражняватъ частно лѣкарството. Отъ Руссо-Турската война насамъ женитѣ се приематъ и като военни доктори.

Въ Швейцария сжщо женитѣ показватъ голѣма ревность къмъ науката, както показватъ това статистикитѣ. Чрѣзъ 1890/91 г. биле записани по разнитѣ университети 402 жени.

Кое е прилично, а кое не.

Мома никой пжтъ не приема подаръци отъ мжжъ, ако той не му е стоденикъ или роднина. И отъ годеника си даже до деня на вѣпчаваането не трѣбва да приема друго нѣщо освѣнъ, книги, сладка и др. п. Момата не трѣбва често да се фотографира, нито да раздава портретитѣ си гдѣ и да е, нѣ може да ги дава само на членоветѣ на семейството си, никкога обаче на младитѣ си братовчеди, които възможно е да ги изгубѣтъ, А отъ приятелкитѣ си само на оння, за които знае, че нѣма да ги изгубѣтъ.

Момата никой пжтъ не носи монограммата си нито върху игла, нито надъ нѣкое друго украсение. Нито върху писмовнитѣ книги, освѣнъ на кърпата си. Тя си подписва името и прѣзимето само на писмата до приятелки и роднини, а до други подписва само началната буква на своето си и цѣлото бащино име. С.

Разни.

— *Женитъ въ камарата.* Прочутата французка актриса Сара Бернаръ, като ѝ се дотѣгнало, види се, сцената, рѣшила се да се прѣстави за кандидата въ бѣдѣщитѣ избори на 1893 г. Вѣстникътъ «Съединението за иманципацията на женитѣ» поиска да прѣстави г-жа Ардуенъ, директорка на дѣвическо училище, нѣтъ отказа. Друга учителка, г-жа Барберусъ, отчаяна отъ несполукитѣ си прѣзъ 1885 г. пише, че не се рѣшава за сега още, нѣтъ казва: «края на исключителното владѣние на мъжетѣ дойде». Други обаче директорки на периодически списания приематъ, а мѣжду тѣхъ и директорката на «Женский духъ», като пише че «трѣбва да приежтествува и женский духъ».

Въ Австрия пѣкъ една жена, която има най-много акции отъ едно индустриално дружество, прѣставя се за кандидата по избора на управителния Свѣтъ и има голѣми надѣжди, че ще сполучи.

— *Конкурсъ на пианисткитѣ.* Въ Нью-Йоркъ двѣ пианистки излѣзли на конкурсъ: коя отъ тѣхъ ще свирѣ не по-хубаво, нѣтъ по-дълговѣременно. Побѣдителката щѣше да спечели 3,000 фр. и една четвъртъ отъ прихода на входа.

Слѣдъ четире часа свирене, едната отъ госпожицитѣ почу да поврѣца, нѣтъ продължава да свирѣ съ маниа; на другата, слѣдъ десетъ часа свирене, се надуха рѣцѣтъ така, щото не бѣ възможно вече да свирѣ, и тѣй пѣрвата, Мистресъ Дарренъ, спечели.

— Въ дирекцията ни се получи: «Почивка», сборникъ отъ романи, повѣсти и раскази, из-

ПОДЛИСТНИКЪ 3)

Любовь ли или приятелство?

РАСКАЗЪ

(Продължение).

Една вечеръ — припомнювамъ си ъкъ, — това бѣше прѣзъ Юний мѣсець; нощта бѣше много свѣтла отъ лунната свѣтлина, а прѣзъ отворенитѣ прозорци влзаше благоухающий зефиръ. Виргиния не можеше да излѣзе нежъ вечеръ, по причина на майчината си болѣсть, и азъ бѣхъ отишълъ у тѣхъ си. Тогава тя ми се видѣ много по-хубава отъ другъ пѣтъ, та едно неопрѣдѣлено чувство отъ щастие ме обзе, когато стояхъ при нежъ. И два-

брани изъ всемирната литература. Излиза въ размѣръ 7—8 коли на мѣсець. Цѣна 10 лева прѣдплатени. Полугодисенъ абонаментъ не се приема. Вѣщо, що се отнася до «Почивка», се испраща въ Шуменъ до *Анна Велкова Сакъзова*. — Съдържаннето на полученный сборникъ е слѣдующето:

I. *Съ единъ камѣкъ зидъ не става*, романъ отъ Фр. Шпилхагенъ. (прѣв. отъ нѣмски.)

II. *Въ борба съ обществото*, повѣсть отъ А. III. Едгрень-Лефлеръ. (Прѣв. отъ русски.)

III. *«Двойно убийство въ улицата Мари»*, расказъ отъ Едгаръ По. (Прѣв. отъ френски.)

Рецепти за ястия.

Росто и супа. Това най-просто ястие има и мажнотивитѣ си. Ако некате да направите добра супа, турѣте месото въ едно голѣмо тенджеро, излю съ вода, и съответствующата соль. Щомъ го очистите отъ пѣната, турете $\frac{1}{2}$ кил. картофи, тиквички, малко бобъ, целина и една глава лукъ, забитъ съ 4—5 карамфили; като възвръжтѣ тѣзи нѣща, извадѣте ги и оставѣте да възври месото съ 2—3 домати до 3 часа на лекъ огнь. Слѣдъ това нецѣдѣте супата, която вече е много вкусна и сервирайте растото съ разни зеленчуци.

Курабие отъ кестени. Опечете $\frac{1}{2}$ кол. кестени, облѣте ги, като прибавите $\frac{1}{4}$ кил. захаръ. Разбѣркайте блѣтъка на 8 яйца до опѣняване и ги смѣшете съ горнето тѣсто. Надъ една тава турѣте една кинга и наредѣте на него отдѣлни кѣсове отъ това тѣсто. Пратѣте ги послѣ на фурната да се опежѣтъ по-лека. Щомъ се опежѣтъ, оставѣте ги да истинжѣтъ и отдѣлѣте ги отъ кингата.

Тасъ кебанъ съ говеждо месо. Надробѣте на малки парчета говеждо месо и опежѣте го малко тѣй сухо. Прибавете слѣдъ това масло и продължавайте прѣженнето. Слѣдъ това извадѣте месото и съ остатѣлото масло опежѣте малко нажѣданъ лукъ, една глава чесънъ, прибавѣте му соль, шиперъ и слѣдъ това турете и опежѣното месо. Прибавете една чаша вино, една глънца домати, дафинови листовѣ, цѣли зърна бахаръ и черъ шиперъ, малко тарчинъ, изнекумата вода и оставете да възври на лекъ огнь. Щомъ се свѣрши водата му, а месото се опеже, спемете отъ огъня и го сервирайте.

Домакинка.

мата бѣхме си извадили главитѣ отъ прозораца и гледахме срѣбросинното небе; и двамата дълго врѣме мълчехме. Единъ съвсѣмъ нови мисли ми се явявахъ въ ума и тутакси пакъ исчезвахъ. А прѣзъ нежъ минута, като че единъ тайнственъ стюзъ се развивалъ въ душитѣ ни; менъ ми се видѣ, че четѣхъ въ Виргининото сѣрдце и гледахъ въ него точно описани сжцитѣ неопрѣдѣлени черти и сжцитѣ тъмни шарове на мислитѣ си. За единъ моментъ азъ бѣхъ си загубилъ личността и сякахъ, че виждамъ и мислѣхъ чрѣзъ нейнитѣ очи.

Подигнахъ ржката до челото си и погледѣтъ ми се втрѣичи въ неговия. Тя не бѣше вече при мене: тя се отеглила, водима, види се, отъ нѣкои необорими съображения; азъ пакъ не ъкъ потърсихъ повече. Очитѣ ми бѣхъ почърѣли, та неможехъ вече да различѣтъ нищо отъ околния

С в ѣ т и.

Какъ платната придобиватъ изново изубения си цвятъ:
Намокрѣте копринени или вълнени платъ съ редѣкъ растворъ отъ вода и нишадъръ а разтрийте добръ това мѣсто, на което се намиратъ пѣтната, съ парцалъ, намокренъ въ този растворъ, и цвѣтътъ на платното се подновява.

Какъ се придварва отъ окисляване виното. Щомъ забѣлжките, че виното починило да се окислява, хвърѣйте въ бѣчвата изгорѣли орѣхн. Всекий орѣхъ съотвѣствува на 50 литри вино. Следъ това затворѣте добръ бѣчвата и оставѣте така 48 ч. Виното тозъ часъ зема отъ ново прѣдшния си вкусъ и миризма.

Домашна медицина.

Противъ кръвотечението на носа. — Изрежете една хартия въ видъ на 10-стотанкова монета и залѣпѣте на небцето; следъ двѣ или три секунди кръвотечението се спира.

Противъ хълцанието. — Стиснѣте сливицѣтъ на гърлото и гълтѣйте, като не джхате за малко врѣме; хълцанието тутакси прѣминава. — Или натопѣте въ оцетъ едно парче захаръ и погълтѣте го.

Из в ѣ с т и я.

1. Дирекцията на «Женский Свѣтъ» честь има да обяви на ония господа или госпожи, до които се испратихъ вече даромъ излѣзлитѣ два броя отъ списанието ни, че, ако приемѣтъ и задържатъ и настоящия, третия брой, считатъ се за редовни абонати и се умоляватъ да ни внесѣтъ годишния абонаментъ; инакъ, непрѣмѣнно трѣбва да ни възвѣрнатъ третия брой.

2. Ония отъ записанитѣ вече абонатки, които не сж получили първия и втория броеве на списанието ни, умоляватъ се да ни съобщатъ чрѣзъ отворено писмо отново адреса си, писанъ точно и четливо.

3. Оригиналитѣ или прѣведенитѣ статии безъ подписъ сж произведения на директорката, която и отговоря за съдържаннето имъ.

ми свѣтъ; само верѣдъ една сила свѣтлина творенията на въспалената ми фантазия приемахъ плътъ и животъ тогава ми се видѣ, че вървѣхъ верѣдъ златнитѣ лунни лжчи, държайки въ ржцѣ Виргиния, а едно нѣщо, което не мож опрѣдѣли, което ми се показваше като олицетворение на щастнето, гледаше на умилно и съ усмивка викаше: «браво», догдѣто въ сжщо врѣме една сладка мелодия задоволяваше слухѣтъ ми. Лека полека всички тия фантастически картини угасвахъ, нѣ виждаше ми се, че слушахъ музиката по-добръ и чисто, не като въ снѣ, а като дѣйствително впечатление, па даже пиесата ми бѣше много извѣстна и се мжчехъ, да си припомнѣмъ, отъ коя мелодрама е тя взета.

— А това е Хернани, извикахъ тутакси и се обърнахъ.

Корреспонденция.

Г-жа К. П. София. Ще се публикува, когато ѝ дойде реда, защото сега имаме натрупанъ материалъ отъ редовнитѣ ни сътрудници, на които статитѣ се прѣпочтатъ. — Г-ну С. Р. М. Съобразихме се. Чакаме стойността. — Г-нъ П. Т. Съобразихме се. Благодаримъ. — Г-нъ О. Б. Провадия. Съобразихме се. — Г-ца А. К. К. Пловдивъ. Съобразихме се. — Г-ца Р. С. Цариградъ. Прѣводѣтъ Ви сполучливъ, ще се обнародва, щомъ ни обадите сжщинското си име. — Г-ну С. П. Карлово. Съобразихме се. Получихме 5 л. — Г-ну Н. П. Руссе. Съобразихме се. — Г-ца Х. М. Станимака. Стойността на едногодишно течение на списанието, заедно съ притурка, е получена отъ Г-на К. А. Тукъ. — Г-ну Т. Д. Д. Ровня Испратихме Ви по три броя.

Г-нъ М. С. Руссе. Испроводихме до сестра Ви Г-ца М. С. въ Киссура броеветъ на списанието ни, заедно съ притурката. — Г-жа С. Д. Р. тукъ. Записахме Ви. — Г-нъ И. Л. Свищовъ. Записахме Ви. — Г-нъ И. П. Свищовъ. Получихме 30 лева, записахме новитѣ абонати; благодаримъ. Сжщо крайно благодаримъ за благопожеланията Ви.

Б. Н. Б. дружество «Братство» Букурещъ. На драго сърдце. — Г-нъ М. П. В. Тетевенъ 7-50 сж получени. Броеветъ испроводихме. — Г-нъ К. В. Разградъ. Дирекцията Ви искава благодарността си както за спомоществувателитѣ, така и за благопожеланията Ви. — Г-ну В. С. И. Ловечъ. Съобразихме се. — Г-ну П. С. П. Бургасъ, Съобразихме се. — Г-ца Р. Х. Д. Бургасъ. — Съобразихме се. — На които не сме отговорили въ настоящий брой, ще имъ се отговори въ идущия.

Обяснения

на обрасцитѣ отъ ржкодѣлията въ притурката брой 2.

№ 1. Анна: Марка за възглавница.

№ 2. Изленика: Голѣмината на образца е сжщинска. Ошива се върху пепеленъ атлазъ и се пълни съ трици или кълчица. На около се ошива златенъ кордонъ, съ който се закача на стѣната. Панделката (фронта) трѣбва да има аленъ цвѣтъ, всичко прѣдставлява сърдце. Цвѣтъго (каранфила) съ алена коприна.

№ 3. Риза: Бѣла шевица.

№ 4. Андреа: Шевица за възглавница.

№ 5. А. Марка за възглавница или чаршафъ.

№ 6. Ловзийска чинтичка: Зема се кафяно платно, на което се прѣважда рисунката и се трипосва. Наредатъ се листята отъ зелено сукно и венчикитѣ послѣдующи фигури съ съответствующитѣ шарове, като се приобиколятъ съ златенъ кордонъ. Корена е отъ тъмно-зелена или кафяна коприна, а ядвата на пѣпкитѣ отъ алена коприна.

Букви: за кърпички и за долни бѣли дрѣхн. — Монограмми: за кърпа и чаршафъ. Е. М.

Виргиния сдѣще прѣдъ пианото и ржцѣтъ ѝ хвърчехъ по клавишѣ.

Зехъ единъ столъ, че сѣднхъ при неѣ. Тя исплъняваше въ туй врѣме онъзи сцена отъ послѣдното дѣйствие на мелодрамата, по която любовницитѣ подиръ дълги теглила, като се свързали най-послѣ съ вѣчни свръзки, изражаватъ чрѣзъ божественна мелодия страстьта, която пълни душата имъ. Виргиния бѣше чудесна при исплънението на тая пиеса. Струваше ми се че генийтъ на Хюго и Верди придобивахъ нова слава прѣзъ она моментъ и можехъ даже да се убиѣмъ, поддържайки, че никога нѣмало по-висши отъ тѣхъ артисти.

(Слѣдва).